

Arrest

nr. 106 440 van 8 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat A. VROMBAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 maart 2007 een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Algiers.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 19 april 2007 de beslissing tot afgifte van een visum type C met een geldigheidsduur van 30 dagen.

1.3. Verzoeker kwam, volgens zijn verklaringen, op 2 juli 2007 het Rijk binnen.

1.4. Op 28 mei 2009 verklaarden verzoeker en mevrouw N. F., een Belgische onderdaan, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende in het huwelijk te willen treden.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 augustus 2009 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. De procureur des Konings te Brugge verstrekke op 28 augustus 2009 een ongunstig advies inzake het geplande huwelijk tussen verzoeker en N. F.

1.7. Verzoeker diende, via een op 9 september 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Oostende weigerde op 24 september 2009 om verzoekers voorgenomen huwelijk met mevrouw N. F. te voltrekken. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg.

1.9. Verzoeker legde op 12 november 2009 samen met N. F. een verklaring tot wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende.

1.10. Op 7 januari 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.11. De rechtbank van eerste aanleg te Brugge verklaarde het beroep ingesteld tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende van 24 september 2009 in kort geding op 31 maart 2010 ongegrond.

1.12. Op 23 juni 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 juni 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.14. Op 23 januari 2012 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende akte van de verklaring van N. F. dat zij een einde stelde aan de wettelijke samenwoning met verzoeker.

1.15. Via een schrijven dat verzoeker op 18 mei 2012 ter kennis werd gebracht deelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aan verzoeker mee dat hij overwoog een einde te stellen aan zijn verblijf en verzocht hij hem om alle stukken waarvan hij oordeelde dat deze dienstig waren over te maken.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 augustus 2012 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 18 november 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van;

Naam: [C.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit: Algerijnse

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd.

Uit de informatie van het administratief dossier en de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning tussen betrokkenen op 23.01.2012 werd stopgezet.

Op 18.05.2012 werd aan betrokkene een schrijven betekend waarin hem gevraagd werd alle mogelijke bewijzen van zijn eventuele socio-economische en culturele integratie in België aan te tonen, zoals vereist door artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Gelet op de jonge leeftijd van betrokkene (37) ;

Gelet op het feit dat betrokkene dus veel langer in Algerije heeft gewoond dan in België;

Gelet op het feit dat betrokkene enkel een attest van maatschappelijke oriëntatie en loonfiches voorlegt;

Gelet op het feit dat deze cursus maatschappelijke oriëntatie verplicht is en dus niet aantoont dat betrokkene grote inspanningen heeft geleverd om in België te integreren;

Gelet op het feit dat enkel het uitoefenen van een job niet een dergelijk gewicht kan hebben dat het een [...] verblijf in België noodzakelijk maakt;

Wordt beslist dat betrokkene geen bewijzen aanbrengt die van die aard zijn dat ze aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk kan zijn voor betrokkene.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Hij verschaft volgende toelichting:

"Doordat als reden van de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker enkel een attest van maatschappelijke oriëntatie en loonfiches voorlegt; dat deze cursus maatschappelijke oriëntatie verplicht is en dus niet aantoont dat betrokkene grote inspanningen heeft geleverd om in België te integreren; dat het uitoefenen van een job niet een dergelijk gewicht kan hebben dat het een verblijf in België noodzakelijk maakt;

Terwijl dat verzoeker sinds 02.07.2007 in België verblijft; dat verzoeker alhier een appartement huurt en een nieuw leven heeft opgebouwd; dat verzoeker alle nodige inspanningen heeft gedaan om zich te integreren in België; zoals blijkt uit de diverse verklaringen; dat verzoeker zijn broer [M.C.], zijn schoonzus [Z.C.], zijn oom [M.-S.C.] en tante [O.M.] allen in Oostende wonen en de Belgische nationaliteit hebben;

Dat verzoeker werk heeft gezocht en gevonden en het beroep van vrachtwagenchauffeur uitoefent, dat verzoeker als vrachtwagenchauffeur ook nascholing heeft gevolgd (zie stuk 9 en 10);

Dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong;

Dat bij de bestreden beslissing geen rekening gehouden wordt met de feiten dat verzoeker sinds 02.07.2007 alhier verblijft, dat verzoeker zijn familieleden, die allen de Belgische nationaliteit hebben, alhier verblijven, dat verzoeker zowel sociaal als cultureel alhier volledig geïntegreerd is en nog weinig bindingen heeft met zijn land van oorsprong;

Dat aldus artikel 42quater van de Vreemdelingenwet geschonden wordt;"

3.1.2. Het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker geschonden acht, luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen

burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Verweerder kan op basis van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet, gedurende een beperkte termijn, het verblijfsrecht beëindigen van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en die in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie in België verblijft, wanneer het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan, wordt beëindigd. Alvorens deze beslissing te nemen dient hij wel de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking te nemen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 7 januari 2010 een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende en dat hij op 23 juni 2010 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. De in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn om over te gaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen derhalve nog niet verstreken. Het is daarnaast niet betwist dat N.F., de Belgische onderdaan in functie van wie verzoeker een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, op 23 januari 2012 een einde stelde aan de wettelijke samenwoning met verzoeker.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deelde, via een op 18 mei 2012 ter kennis gebracht schrijven, aan verzoeker mee dat hij overwoog gebruik te maken van de in artikel 42quater, § 1, eerste lid 4° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een einde te stellen aan zijn verblijf. Hij wees er verzoeker op dat hij bij het nemen van zijn beslissing rekening zou houden de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong en verzocht verzoeker de stukken die hij in dit verband nuttig achtte mee te delen. Verzoeker legde in antwoord op deze vraag een attest maatschappelijke integratie en verscheidene documenten aangaande zijn tewerkstelling neer.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de vereiste die wordt gesteld door artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat hij alle inlichtingen die verzoeker overmaakte bij zijn beoordeling heeft betrokken. Verweerder heeft immers gesteld dat het gegeven dat verzoeker een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde niet aantoonbaar dat verzoeker grote inspanningen leverde om zich te integreren aangezien deze cursus verplicht dient te worden gevolgd en heeft gemotiveerd dat hij de tewerkstelling van verzoeker in België op zich niet als een reden ziet om hem tot een verder verblijf toe te laten. Verweerder heeft tevens rekening gehouden met verzoekers leeftijd en de duur van zijn verblijf in het Rijk en heeft uiteengezet dat verzoeker veel langer in Algerije heeft gewoond dan in België. Verzoekers bewering dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij sedert 2 juli 2007 in België verblijft mist dan ook feitelijke grondslag.

Waar verzoeker stelt dat tal van zijn familieleden in België verblijven en dat hij nog weinig bindingen heeft met zijn land van oorsprong kan de Raad enkel opmerken dat hij hieromtrent niets meedeelde aan verweerder en dat het niet kennelijk onredelijk is dat verweerder gegevens die een vreemdeling zelf niet als voldoende belangrijk beschouwde om hem kenbaar te maken niet in aanmerking nam.

Tevens moet worden geduimd dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing

kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken die verzoeker voor het eerste aanbrengt in het kader van zijn procedure voor de Raad. Deze stukken zijn derhalve niet dienstig (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Door louter aan te geven dat hij het niet eens is met de wijze waarop verweerder zijn situatie heeft geapprecieerd toont verzoeker niet aan dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Doordat aan verzoeker het door hem ingediende verzoek van het recht van verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt;

Doordat verzoeker sinds meer dan vijf jaar in België verblijft en zijn broer [M.C.], zijn schoonzus [Z.C.] en zijn oom [M.-S.C.] en tante [O.M.] allen in Oostende wonen en de Belgische nationaliteit hebben; dat verzoeker slechts sinds 17.10.2012 als alleenstaande is ingeschreven (zie stuk 4 en 5).

Dat bij de bestreden beslissing met deze feiten geen rekening gehouden wordt;

Terwijl artikel 8 van het EVRM bepaalt dat een ieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie; dat geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan is in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat het artikel 8 van het EVRM aldus geschonden wordt;”

3.2.2. Er moet worden benadrukt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker slechts tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden werd toegelaten omdat hij zijn Belgische partner vervoegde, dat de relatie met zijn partner op 23 januari 2012 werd beëindigd en dat hij zelf uiteenzet dat hij als alleenstaande is ingeschreven. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM had met zijn boer, schoonzus, oom, tante of enig ander persoon. Het loutere feit dat een vreemdeling verwanten heeft in België laat ook niet toe te concluderen dat er sprake is van een familieleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Bovendien moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verzoeker maakt daarnaast niet aannemelijk dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat een beschermenswaardig onderdeel van verzoekers privéleven zou worden geraakt door de bestreden beslissing, dan nog moet worden gesteld dat het om een in artikel 8, tweede lid, van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De

handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en deze van de overheid is bovendien geen sprake. Verzoeker wist, of behoorde te weten, hij slechts tot een verblijf in het Rijk was toegelaten om hem de kans te geven een gezinsleven met zijn Belgische partner te ontwikkelen en dat indien deze relatie op korte termijn werd verbroken zijn verblijfsrecht kon worden beëindigd. De Belgische Staat is niet verplicht om personen die de doelstellingen waarvoor zij tot een verblijf in het Rijk werden toegelaten niet verwezenlijken tot een verder verblijf toe te laten. Verweerder vermocht in casu een strikte toepassing van de verblijfsreglementering laten primeren op de particuliere belangen van verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

He tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Er moet een groot belang gehecht worden aan de zorgvuldige vaststelling van de feiten die als grondslag voor een besluit dienen. Verweerder dient om tot een rechtmatig besluit te komen derhalve volledig op de hoogte te zijn van de feiten die de voorgenomen beslissing kunnen beïnvloeden. Tevens dienen de feiten zorgvuldig te worden gewaardeerd.

Verweerder heeft geen rekening gehouden met de feiten dat verzoeker sinds meer dan vijf jaar in België verblijft en verzoeker zijn broer [M.C.], zijn schoonzus [Z.C.], zijn oom [M.-S.C.] en tante [O.M.] allen in Oostende wonen en de Belgische nationaliteit hebben en dat hij slechts sinds 17.10.2012 als alleenstaande is ingeschreven

Verweerder schendt hierdoor de formele zorgvuldigheidsnorm.”

3.3.2. De Raad kan slechts herhalen dat het feit dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing – met name het gegeven dat verzoeker een verblijfsrecht verkreeg op basis van een wettelijke samenwoning met een Belgische vrouw en dat deze wettelijke samenwoning door deze vrouw op 23 januari 2012 werd beëindigd – steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken. Tevens staat vast dat verweerder al de gegevens die verzoeker zelf nuttig achtte om aan te brengen heeft betrokken bij het onderzoek dat hij ingevolge artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet diende te doen.

Verzoeker toont door te stellen dat verweerder geen rekening hield met bepaalde gegevens die hij zelf niet meedeelde, ondanks de uitdrukkelijke vraag om *“alle documenten die nuttig kunnen zijn”* over te maken, niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze voorbereidde.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK